

DZIENNIK

ZARZĄDU M. ST. WARSZAWY

№ 98

27 grudnia

1922 r.

Od Administracji.

Prenumerata „Dziennika Zarządu m. st. Warszawy” od dn. 1 stycznia 1922 r. wynosi:

rocznie 8000 mk.
kwartalnie 2000 „
miesięcznie 700 „
Numer pojedynczy 100 „

Ogłoszenia, wyłącznie poza tekstem po mk. 200 za wiersz trójkątowy petitu.

Prenumeratę należy nadsyłać wyraźnie pod adresem: „Redakcja Dziennika Zarządu m. st. Warszawy” — Senatorska 14. Magistrat II piętro.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Cena książek meldunkowych i skorowidzów.

Cena książek meldunkowych podniesiona została do mk. 2 500 i skorowidzów do mk. 2.000.

Cennik pracowni chemicznej przy inspekcji gazowej m. st. Warszawy.

(zatwierdzony uchwałą Rady Miejskiej z dn. 30 listopada 1922 r. № 4355).

a) Badania chemiczne

Woda.

Oznaczenie twardości wody (mydłem) 1000 mk.

oznaczenie twardości chemicznie 3000 mk.,

oznaczenie części stałych 3000 marek.,

oznaczenie ciał organicznych 5000 marek.

Woda do kotłów (całkowita analiza) 10000—15000 mk.,

woda do celów technicznych (całk. analiza) 25000 mk.

Opał.

Oznaczenie wilgoci, popiołu, siarki w torfie lub węgłu oraz kalorymetryczne oznaczenie wartości opałowej 15000 mk.,

oznaczenie siarki w węgłu 5000 mk.
Całkowita analiza elementarna i oznaczenie wartości opałowej kalorymetrycznie 50000.

Gaz.

Oznaczenie stopnia czystości gazów znajdujących się w handlu w stanie płynnym, zgęszczonym, lub w roztworach 10000—15000 mk.

Analiza gazów kominowych 25000 marek.,

analiza gazów palnych, oraz oznaczenie wartości opałowej 30000 mk.,
analiza powietrza 25000 mk.

Smary, oleje, pokosty, mydła.

Oznaczenie kwasowości 3000 mk.,
oznaczenie ciężaru właściwego, punktu zapłnienia, smarności, kwasów mineralnych, zanieczyszczeń mydła, żywic i wilgoci w smarach 25000 mk.

Wykrycie zafałszowań olejów roślinnych, wosku etc. 5000—10000 mk

Analiza nafty, benzyny. ligroiny i t. p. 10000 mk.

analiza mydła 5000—10000 mk.

Badanie produktów suchej dystrylacji węgla etc. 10000—25000 mk.

Rudy i metale.

Analiza stopów i rud od składnika 3000—5000 mk.

Badanie poszczególnych metali na czystość 5000—10000 mk.

Oznaczenie ilościowe od składnika 3000—5000 mk.

Analiza stali (węgiel wolny, związany, krzemionka, siarka, fosfor i mangan, 40000 mk.

Materiały budowlane.

Wapno i wapniak całkowita analiza 15000 mk.,

wapno i wapniak oznaczenie użyteczności do celów budowlanych 10000 marek.

Cement całk. analiza 25000 mk.

Gips, stopień czystości i wypału 10000 mk.

Piasek, oznaczenie części nierozpuszczalnych w kw. soln. 5000 mk.

Gлина, szlamowanie 5000 mk., glina, analiza racjonalna, (kwarc, glinka, szpat, margiel) 15000 mk.,

glina, analiza chemiczna 25000 marek.

Próba ogniotrwałości 15000 mk.

Wypalanie próbných cegiełek: 1) z czystej gliny, 2) z gliny mieszanej z piaskiem, 3) oznaczenie skurczliwości przy wypalaniu i suszeniu, 4) nasiąkliwość, 5) barwa i t. p. 30000 marek.

Analiza kamieni naturalnych i sztucznych 25000—50000 mk.

Oznaczenie rodzaju wpływów atmosferycznych 10000 mk.

Asfalt i materiały podobne 10000

Ceramika i szkło:

Wyroby porcelanowe, fajansowe i sztalngutowe 25000 mk.

Analiza polewy i szkliwa 25000 marek.

Od składnika 5000 mk.

Farby.

Jakościowe badanie farb mineralnych 5000 mk.,

jakościowe badanie farb organicznych 10000 mk.,

jakościowe badanie farb olejnych i lakierów 5000—15000 mk.

2) *Badania fizyczne.*

Własność ogólna ciał.

Oznaczenie ciężaru właściwego ciał stałych 3000 mk.,

oznaczenie ciężaru płynów areometrem 1000 mk.,

oznaczenie ciężaru pikometrem 3000 mk.,

oznaczenie ciężaru gazów 5000 marek.

Ciepło i światło.

Punkt zapłnienia 3000 mk., punkt wrzenia i topliwości 5000 marek.

Fotometryczne oznaczenie siły światła 5000—25000 mk.

Prezydent miasta: *W. Jabłoński.*

Naczelnik wydziału do spraw ogólnych: (—) *P. Kłossowski.*

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

Protokoły oględzin nieruchomości.

Komisariat rządu na m. st. Warszawę rozesał do wszystkich komisariatów policji państwowej m. st. Warszawy następujący okólnik:

Protokoły oględzin nieruchomości ze względu na bezpieczeństwo publiczne często zawierają li tylko wiadomości, że stan nieruchomości zagraża bezpieczeństwu publicznemu bądź też, że budowla ze względów na bezpieczeństwo publiczne winna być przeznaczona na rozbiórkę, bądź wreszcie, że lokatorzy ze względów na ich bezpieczeństwo winni być usunięci, natomiast nie podają faktycznego stanu nieruchomości i nie wymieniają, na czem mianowicie to niebezpieczeństwo polega.

Wobec powyższego wyjaśniam, że w protokołach oględzin dokonywanych dla ustalenia czy nieruchomość zagraża bezpieczeństwu lub zdrowiu publicznemu winien być dokładnie podany jej stan faktyczny; w szczególności zaś oznaczone:

1) jakie części budowli są zniszczone, w jakim stadium zniszczenia znajdują się te części budowli, co spowodowało ich zniszczenie (naturalny bieg czasu, brak remontu w czasie właściwym, pożar, niewłaściwe zachowanie się lokatorów i t. p.),

2) jeżeli zniszczenie jest skutkiem niedokonania remontu w czasie właściwym, należy ustalić, co spowodowało niedokonanie remontu (niedbalstwo

właściciela, przeszkody ze strony lokatorów, brak środków i t. p.),

3) do protokołu należy załączyć wyczerpującą opinię budowniczego okręgowego, który winien stwierdzić:

a) czy stan budowy zagraża bezpieczeństwu lub zdrowiu zamieszkałych w budowlu osób lub sąsiadów i czem mianowicie (zawaleniem się, niebezpieczeństwem wzniesienia pożaru i t. p.),

b) jeżeli takie niebezpieczeństwo istnieje — czy może być usunięte w drodze dokonania remontu jakiego mianowicie (dokładnie wyszczególnić roboty, które należałoby dokonać), w jakim terminie ze względu na bezpieczeństwo i zdrowie publiczne taki remont winien być dokonany i czy też niezbędny remont może być dokonany bez usuwania lokatorów;

c) czy względy bezpieczeństwa zamieszkałych w budowlu osób wymagają ich usunięcia czy takie usunięcie ma być zarządzane niezwłocznie czy też w pewnym terminie i w jakim mianowicie,

d) jeżeli względy bezpieczeństwa publicznego wymagają usunięcia lokatorów, czy budowlę należy rozebrać, czy też odremontować, jakiego mianowicie remontu wymaga ze względu na bezpieczeństwo publiczne, przy tem należy szczegółowo wymienić, jakie roboty winny być dokonane.

O ile sporządzony protokół nie podaje faktycznego stanu budowlu lub opinia budowniczego okręgowego nie jest wyczerpująca i dostateczna, Komisariat rządu w każdym poszczególnym wypadku nie wyda ostatecznej decyzji w sprawie; zmuszony będzie zarządzać ponowne oględziny, lub zażąda od Komisji uzupełnienia protokołu oględzin już dokonanych.

Celem uniknięcia powyższych ewentualności, powodujących zwłokę w rozstrzygnięciu sprawy i daremną stratę czasu osób biorących udział w Komisji, należy jaknajściślej stosować się do wszystkich dyrektyw niniejszego okólnika.

Władze miejskie, których delegaci biorą udział w Komisjach otrzymały

identyczne dyrektywy od ministerstwa robót publicznych.

ROZPORZĄDZENIA I OBWIESZCZENIA RZĄDOWE.

Stan wyjątkowy w Warszawie.

(Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych z dnia 18 grudnia 1922 r. w przedmiocie wykonania zarządzenia stanu wyjątkowego na obszarze m. st. Warszawy).

Na podstawie art. 2 i 3 Rozporządzenia Rady ministrów z dnia 18 grudnia 1922 r. w przedmiocie zarządzenia stanu wyjątkowego na obszarze m. stoł. Warszawy (Dz. U. R. P. 1922 r. № 110, poz. 1010), zarządzam na czas 3 miesięcy od 18 grudnia 1922 r. co następuje:

§ 1. Osoby przez swą działalność czy też przez przygotowanie do takiej działalności szkodzące lub zagrażające bezpieczeństwu Państwa lub porządkowi publicznemu mogą być przez Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę pozbawione wolności na przeciąg czasu nie dłuższy niż trzy miesiące. Stosowanie tego zarządzenia nie wyklucza odpowiedzialności karnej tych osób, o ile ich czyny podpadają pod przepisy ustaw karnych.

§ 2. Wydawnictwa i czasopisma przez swą treść zagrażające bezpieczeństwu Państwa lub porządkowi publicznemu mogą być konfiskowane względnie zawieszane orzeczeniem Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę. Do treści pism, zagrażającej porządkowi publicznemu zalicza się w pierwszym rzędzie: a) treść solidaryzującą się ze zbrodnią, popełnioną na osobie Najwyższego Dostojnika Państwa, b) treść, zawierającą napaści na rząd, władze państwowe i ich zarządzenia, c) treść rozszerzającą wiadomości niepokojące i jätujące ludność i niezgodną z rzeczywistością.

Art. 3. W wypadkach nasuwających podejrzenie działalności zagrażającej bezpieczeństwu Państwa lub porządkowi publicznemu Komisarz Rządu na m. st. Warszawę, może nakazać a władze policyjne w nagłych a ważnych wypadkach nawet bez nakazu

pod osobistą odpowiedzialnością zarządzającego mogą wykonać rewizje osób mieszkań, pomieszczeń handlowych, przemysłowych, stowarzyszeń i związków oraz kontrolować działalność wszelkich stowarzyszeń oraz przebieg zgromadzeń. Za działalność narazającą bezpośrednio lub pośrednio bezpieczeństwo Państwa lub porządek publiczny może Komisarz Rządu na m. st. Warszawę zawiesić działalność poszczególnych stowarzyszeń, co nie wyklucza możliwości pociągnięcia winnych do odpowiedzialności karnej.

Art. 4. Zakazuje się urządzania manifestacji, publicznych pochodów i wszelkich zebrań pod gołym niebem bez uprzedniego zezwolenia Komisarza Rządu na m. stoł Warszawę, a zebrań publicznych w zamkniętych pomieszczeniach bez zawiadomienia właściwego komisariatu policji na 48 godzin przed terminem zebrania o celu, miejscu, dniu i godzinie zebrania. Władza policyjna kontrolować będzie przebieg zebrań przez wysłanie 2-ch przedstawicieli. Przepisy te nie mają zastosowania do działalności posłów do Sejmu i Senatu.

Art. 5. Posiadanie wszelkiej broni palnej bądź siecznej zakazuje się. O zezwolenie na posiadanie broni należy się ubiegać u Komisarza na m. st. Warszawę do 48 godzin od ogłoszenia niniejszego rozporządzenia. Zezwolenia na posiadanie broni dotychczas wydane na czas stanu wyjątkowego tracą swą moc prawną.

Postanowienia tego paragrafu nie dotyczą posłów do Sejmu, senatorów i urzędników państwowych.

Art. 6. Orzeczenia Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, wydane na zasadzie niniejszego rozporządzenia mogą być zaskarżone do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu 14 dni od ich doręczenia. Zaskarżenie nie wstrzymuje wykonania orzeczenia.

Art. 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Dzienniku Ustaw, a obowiązuje w m. st. Warszawie od chwili ogłoszenia go plakatami na murach miasta.

Minister spraw wewnętrznych
W. Sikorski, General Dywizji.

Walka z epidemjami

(Rozporządzenie Rady ministrów z dnia 9 listopada 1922 r. w przedmiocie przedłużenia działalności Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami.)

Na mocy art. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącymi Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. № 61 poz. 388) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urząd Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami powołuje się na czas od dn. 1 stycznia do dnia 30 czerwca 1923 r.

§ 2. Zarządza się stopniowe przekazywanie wszystkich dotychczas działających urzędów Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami ministerstwu zdrowia publicznego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent ministrów: *Juljan Nowak*. Minister zdrowia publicznego: *Chodźko*. Minister skarbu: *Jastrzębski*.

(Dz. U. R. P. Nr. 101 z dn. 24 listopada 1922 r.)

Organizacje nauczycielskie.

(Okólnik ministerstwa wyznań religijnych i oświecenia publicznego w sprawie stosunku funkcjonariuszów administracji szkolnej do organizacji nauczycielskich.)

Nauczycielstwo wszystkich rodzajów szkół łączy się, jak wiadomo, w organizacje zawodowe, które mają wprowadzić nieraz pewne cele wspólne, różnią się jednak między sobą w innych celach lub w drogach postępowania. Organizacje te działają na podstawie zatwierdzonych przez władzę statutów i mają wszelkie prawa, przysługujące ustawowo wszystkim legalnie istniejącym stowarzyszeniom i związkom. Funkcjonariusze administracji szkolnej, o ile statuty tych stowarzyszeń czy związków na to zezwalają, mają oczywiście prawo należenia do tych organizacji, do których zechcą. Ich jednak stanowisko służbowe nakłada na nich pewne obowiązki w stosunku do wszystkich stowarzyszeń nauczycielskich. Jest mianowicie obowiązkiem administracji szkolnej odnosić się z równą życzliwością

i bezstronnością do wszystkich organizacji nauczycielskich, które działają w ramach zatwierdzonych statutów. Byłoby uchybieniem służbowem, gdyby objawy sympatji czy niechęci względem pewnej organizacji nauczycielskiej znalazły swój wyraz w działalności służbowej funkcjonariusza administracji szkolnej, lub gdyby jaki funkcjonariusz administracji w tym charakterze występował jako poplecznik lub przeciwnik pewnej organizacji nauczycielskiej.

Do wytkniętej powyżej linii postępowania zechcą wszyscy funkcjonariusze administracji szkolnej ściśle się zastosować.

Minister wyznań religijnych i oświecenia publicznego (—) *Dr. Kumaniecki.*

Praca dla zdemobilizowanych.

Ministerstwo pracy i opieki społecznej komunikuje, że Rada ministrów, na wniosek ministra pracy i opieki społecznej, powzięła następującą uchwałę:

W rozwinięciu swej uchwały z d. 12 lipca 1921 r. w celu przyścia z pomocą zdemobilizowanym wojskowym, zważywszy, że państwowe urzędy pośrednictwa pracy kierują na wolne miejsca pracy przedewszystkiem zdemobilizowanych wojskowych, Rada ministrów postanawia, co następuje:

1. O zapotrzebowaniach na robotników do robót, prowadzonych przez ministerstwo spraw wojskowych, robót publicznych, kolei żelaznych oraz przez instytucje samorządowe, lub powierzonych przez wymienione ministerstwa przedsiębiorcom prywatnym, kierownictwo robót zawiadamia najbliższy państwowy urząd pośrednictwa pracy. Na żądanie kierownictwa robót, państwowe urzędy pośrednictwa pracy dostarczą wykazy zarejestrowanych robotników z podziałem na zawody i specjalności.

2. Z pośród robót, prowadzonych przez organy ministerstwa robót publicznych lub prowadzonych przez instytucje samorządowe, a finansowanych przez skarb państwa za pośrednictwem bądź ministerstwa robót

publicznych, bądź też instytucji bankowych — właściwe urzędy wojewódzkie wyznaczą roboty, do których będą przyjmowani robotnicy ukwalifikowani w pierwszym rzędzie, zaś nieukwalifikowani tylko z pośród poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy kandydatów, aż do wyczerpania podaży pracy tej kategorii.

3. Ministerstwo kolei żelaznych, w porozumieniu z ministerstwem pracy i opieki społecznej, wyznaczy prowadzone we własnym zarządzie w poszczególnych miejscowościach roboty z zakresu budowy nowych linii kolejowych oraz większych budowli, do wykonania których będą przyjmowani robotnicy określonych kategorii z pośród poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy kandydatów.

4. W miejscowościach, posiadających państwowe urzędy pośrednictwa pracy lub ich ekspozytury, przedsiębiorcy, którym zostały oddane do wykonania roboty przez ministerstwo robót publicznych i ministerstwo spraw wojskowych, winni przy zawieraniu odnośnej umowy zobowiązać się przyjmować do powierzonych robót robotników niewykwalifikowanych, w pierwszym rzędzie z pośród miejscowych bezrobotnych, zarejestrowanych i poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy po cenach, zatwierdzonych przez kierownictwo robót.

5. Postanowienia, zawarte w punkcie 4-tym, obowiązują przedsiębiorców w miejscowościach, nie posiadających państwowych urzędów pośrednictwa pracy lub ich ekspozytur, w razie niemożności przyjęcia potrzebnej ilości robotników z pośród miejscowych bezrobotnych. Gdyby jednak były trudności z powodu zbyt uciążliwego lub kosztownego przewozu robotników do miejsca pracy lub braku tamże mieszkań dla przyjezdnych robotników, właściwy urząd wojewódzki, w stosunku do ministerstwa robót publicznych, a właściwie kierownictwo robót w stosunku do ministerstwa kolei żelaznych i spraw wojskowych, może zwolnić przedsiębiorcę od obowiązku przyjmowania niewykwalifikowanych

robotników z pośród bezrobotnych, poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy.

PRZEGLĄD PRASY.

✓ Perspektywa miast.

Na łamach „Kurjera Warszawskiego” pojawił się niedawno interesujący artykuł p. Adama Wolmara, który powinien zainteresować nie tylko miłośników starych miast naszych, ale również tych, w których rękę spoczywa dzisiaj dalsza rozbudowa. Wywody autora są w główniejszych ustępach następujące:

Każde miasto, w średniowieczu powstałe, powiada p. Wolmar, nosiło swój wybitny, odrębny charakter, jakkolwiek podlegało pewnym zwyczajom, przekazywanym od wieków. Rynek na targowisko; wąskie uliczki, przez cechy zamieszkałe; świątynia obronna; zamek obronny; mury, wały i rowy dokoła... Wszelako charakter, usposobienie i potrzeby mieszkańców, stare tradycje w budownictwie, warunki polityczne, klimatyczne, etnograficzne — wpływały tak znamienne na powstające miasta, że najpobieżniejszy przegląd utrwali w pamięci naszej znane i piękne kąty Euroby, jak Wenecja, Florencja, Rzym, Kraków, Norymberg, Rawenna, Grenada, Bruges, Straśburg. I tyle innych... W miastach tych pewne dzielnice lgną do wzroku i pamięci. Bogactwo motywów architektonicznych, zespolonych w całość i zjednoczonych patyną, podnosi się zwłaszcza, dzięki urozmaiconej perspektywie, otwierającej mnóstwo niespodziewanych, wdziecznych widoków.

Zmysł estetyczny był w starych miastach rozwinięty bardzo mocno. Rozporządzali olbrzymim zasobem pomysłów technicznych, które przyoblekali w formę i kształty artystyczne, polotu pełne, fantazji, swoistej i swobody twórczej. Wykusze, skarpy, arkady, szczyty, atyki, dachy, i daszki, helmy, latarnie i całe mnóstwo niespodzianek architektonicznych, graniczących z finezją, dobrym smakiem,

wyrobieniem, humorem, skąpanym w radości życia — oto cechy wybitnie polskie, przejawiające się w architekturze cywilnej, obok której rozwinęła się w sposób nierównie oryginalniejszy — architektura kościelna.

W starych miastach polskich, nie mówiąc o Krakowie, Lublinie, Tarnowie, dziś jeszcze spotykamy zakątki, owiane niewymownie porywającym urokiem, przykuwające harmonją nagle wyrosłego krajobrazu, wyciętego jakby z bajki lub snu o przeszłości.

Czar malowniczości miast starych potęguje się znacznie przez umiętnie i odpowiednio wyczułą perspektywę. Liczono się z nią, jako z jednym z ważniejszych warunków przy budowie miast, dzielnic, większego bloku budynków. Przejrzyjmy rynki i place miast, jak wielce rozmaite jest rozmieszczenie głównych kościołów lub ratuszów. Niemasz tam szablonowości, chociaż istniały przepisy obowiązujące. Kościoły w rynkach przeważnie przytykają do wylotów i skrzyżowań ulic, dając mnóstwo obrazów rozmaitych. Na tle każdej ulicy i placu kościół tworzy krajobraz odmienny. Zład powstają nowe motywy.

U boku kościoła gromadzą się zaułki zaciszne: linja uliczek biegnie napozór dowolnie, wyzyskując piękno i nierówności terenu. Ratusz stoi przeważnie pośrodku obszerniejszej przestrzeni wolnej; usuwa się jednak na bok tam, gdzie tego wymaga względnie perspektywiczny, celem odsłonięcia dzielnicy lub udostępnienia oku pięknego widoku na bryły monumentalne.

Nowsze ulice, szersze i równiejsze, nie były także pozbawione urozmaicenia perspektywicznego, które musi być uwzględnione w planie regulacyjnym. Pięknym przykładem takiej ulicy w Warszawie jest Nowy Świat, lekko wyginający się w perspektywie zawsze otwartej i urozmaiconej. Wystarczy zestawzić Nowy Świat z ul. Marszałkowską, wyciągniętą w sznur, lub z jedną z ulic później powstałych, jak Żórawia, Wilcza czy Sosnowa — jednostrajne, głuche, nudne.

Krakowskie Przedmieście wije się również bardzo malowniczo. Do r. 1865 dostarcza całego szeregu krajobrazów miejskich o niebanalnej architekturze, szczególnie charakterystycznej na tle placu Zamkowego o strzelistych linjach kolumny Zygmunta, wież katedry św. Jana i kościoła oo. Jezuitów, oraz szczytów domostw ościennych.

Cała dzielnica staremiejska pełna jest niespodzianek perspektywistycznych i bardzo malowniczych zakątków. Niezliczone mnóstwo widoków miejskich, oryginalnych, wyróżniających Warszawę od innych miast polskich, spotyka się tu na każdym kroku. Punkt obserwacyjny bywa niekiedy niewdzięczny wskutek wązkości ulic. Obraz w ramie perspektywistycznej zawsze jest ujmujący, bogaty w kształty, formy i w piękne szczegóły architektoniczne.

Warszawa posiada dłuży stosunkowo miejsce malowniczych o perspektywie szerszej. Dzięki położeniu na wysokim brzegu Wisły, gdzie poza wzgórzem pnie się wzgórze, panorama miejska jest urozmaicona i bogata. Piękne widoki perspektywiczne odsłania połącz wzgórze, pokrytego og odami i parkami wśród murów monumentalnych — z koroną uroku, wdzięku i piękna: Lazienkami królewskimi.

Wielkie zagadnienia perspektywistyczne i tu miejscami się zatarły. Drzewa dziko rozrastające się zasłaniają widoki, stanowiące ongi szczególnie czar artystyczny, będący przedmiotem starań, zabiegów i kultu projektodawców. Dziś znajdziemy w starym, romantycznym parku miejsca tak zapuszczone, że bezładnie stłoczone gromady gałęzi i liści przesłaniają całkowicie wspaniałość obrazów perspektywicznych. Dla oka przepada mnóstwo zakątków stanowiących perły w skarbcu widoków Warszawy

Liczenie się z potrzebami artystycznymi miasta, z myślą przewodnią, przełożoną w planach, ze wskazaniem perspektywicznymi przestało obowiązywać w ostatnich dziesiątkach lat ubiegłego stulecia — wobec zupełnego braku przepisów w tym względzie.

Warszawa wyzwolona poczyną wracać do tradycji czasów, kiedy piękno stolicy leżało gorąco na sercu jej obywatelom i artystom.

ŻYCIE PROWINCJI.

Budowa szkół w Lublinie.

Rada miejska m. Lublina wprowadziła specjalny podatek szkolny w formie dodatku 10% do biletów wejścia na wszystkie przedstawienia, widowiska i zabawy publiczne, przeznaczony na fundusz amortyzacyjny pożyczek, zacgniętych na budowę gmachów szkół powszechnych.

Jednocześnie zatwierdzono kosztorys budowy 3 nowych szkół w wysokości mk. 160 000,000, oraz upoważniono magistrat do zwrócenia się do władz rządowych o udzielenie zarządowi m. Lublina zasiłku w wysokości 80 000,000 mk. na budowę 3 gmachów szkół powszechnych, który to zasiłek wynosi 50% kosztów budowy.

Miejska szkoła pracy.

W Łodzi otwarto w ubiegłym miesiącu miejską szkołę pracy i pracownię robót ręcznych w obecności przedstawicieli władz szkolnych i miejskich, nauczycielstwa, rodziców i dzieci. Miejska szkoła pracy jest wzorowana na typach szkół tego rodzaju, istniejących zagranicą, oraz na szkole pracy w Warszawie, założonej przez państwo i we Lwowie. Zadaniem tego rodzaju szkół jest stworzenie typu szkoły wzorowej, która stanowiłaby pewnego rodzaju naukę poglądową dla personelu nauczycielskiego innych szkół.

Miejska szkoła pracy jest oparta na nowoczesnych metodach wychowawczo-pedagogicznych, których celem jest budzenie samodzielności i zamiłowania do pracy wśród dzieci.

W tym celu w szkole znajdują się warsztaty do wyrabiania różnych przedmiotów pod kierownictwem specjalnie wykształconych nauczycieli, uwzględniona jest w szerokim zakresie nauka słoju, lepienia z gliny, rysunki na tablicach z linoleum i t. p.

Personel nauczycielski szkoły pracy otrzymuje pobory w wysokości poborów nauczycieli miejskich szkół średnich.

Apro wizacja łodzi.

Łódzka Rada miejska upoważniła magistrat do zaciągnięcia w ministerstwie skarbu pożyczki 450 milionów mk. włącznie na akcję apro wizacyjną. Ceny sprzedażne towarów będą ustalone w stosunku do cen własnego kosztu z doliczeniem jedynie niezbędnych kwot na pokrycie kosztów administracji, które w kalkulacji nie powinny przenosić 5%.

Wyrażono zgodę na wszechstronną kontrolę miejskich zakładów i urzędzeń apro wizacyjnych przez delegatów ministerstwa skarbu, tak co do sposobu użycia otrzymana

ných kredytów, jak i sprzedaży towarów, kalkulacji cen i wogóle sposobu prowadzenia miejskich zakładów aprowizacyjnych i ich wyników materialnych, oraz na pokrycie kosztów tejeż kontroli w wysokości, ustalonej przez władze skarbowe.

Treść N-ru 98-go:

Dział urzędowy:

Cena książek meldunkowych i skorowidzów.

Cennik pracowni chemicznej przy inspekcji gazowej.

Część nieurzędowa:

Protokoly oględzin nieruchomości.

Rozporządzenia i obwieszczenia rządowe:

Stan wyjątkowy w Warszawie.

Walka z epidemjami.

Organizacje nauczycielskie.

Praca dla zdemobilizowanych.

Przegląd prasy:

Perspektywa miast.

Życie prowincji.

O G Ł O S Z E N I A.

Losowanie obligacji pożyczek miejskich.

Dnia 2 stycznia 1923 r. o godzinie 10 rano, w gmachu Magistratu, w biurze sekcji II, wydziału I-a, odbędzie się losowanie obligacji 5^{1/2}% pożyczki m. st. Warszawy 1916 r. na sumę rb. 385,000, oraz 5% Warszawskiej Pożyczki Przewozności 1920 r. na sumę mk. 1,621,000.

Wydział opieki i pomocy społecznej

podaje do wiadomości, iż z odsetków od zapisu Samsona Bernsztajna w 1923 r. przypada do podziału między biednych wyznania moźszowego suma mk. 432.

Kandydaci winni złożyć najpóźniej do dn. 1 stycznia r. 1923 podania do wydziału (Krak.-Przedm. 50).

Dyrekcja Tramwajów Miejskich w Warszawie

zawiadamia niniejszem, że

sprzedaż biletów terminowych na kwartał 1-szy 1923 roku

rozpocznie się w środę, dn. 27-go b. m. w biurze Tramwajów przy ul. Nowomłynarskiej, na Stacji Miejskiej Kolei Państwowych przy ul. Miodowej Nr. 3 oraz w Polskiem Biurze Podróży „Orbis” przy ul. Widok Nr. 8.

Cena normalnego biletu tramwajowego imiennego wynosi na kwartał 1-szy 1923 r. mk 70,000.

Cena takiegoż biletu ulgowego dla pracowników miejskich wynosi mk. 40,000 i bilety te można nabywać tylko w biurze Tramwajów.

Dnia 28 grudnia r. b. o godz. 10-ej rano w głównym magazynie straży ogniowej przy ul. Nalewki Nr. 3 odbędzie się

sprzedaż z licytacji

następujących przedmiotów: beczki żelazne, wozy szlaczackie, uprzęż stara, szmleż żelazny kuty i lany, szkła do lamp naftowych i t. d.

Wydział opieki i pomocy społecznej

podaje do wiadomości, iż zgodnie z warunkami zapisu ks. Jana Korwin-Milobędzkiego przyznany został posag wychowawcy domu wychowawczego w sumie mk. 270.40

Prenumerata: Rocznie 3200 mk.; kwartalnie 800 mk.; miesięcznie 300 mk. Cena poszczególnego numeru 50 mk.

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem) wiersz trójłamowy 100 mk.

Prenumeratę i należność za ogłoszenia należy nadsyłać pod adresem: Redakcja „Dziennika Zarządu m. stoł. Warszawy“ (Senatorska 14) lub wnosić bezpośrednio do Administracji „Dziennika Zarządu m. st. Warszawy“ (gmach Magistratu, II piętro, z bramy na lewo).

Redaktor: Stanisław Sierostawski.

Wykonano w Drukarni Miejskiej.

inv. 4899